

Beste lezer

Kleine kinderen houden ervan dat je een sprookje voorleest. Grote kinderen zullen ze wellicht dolgraag lezen. Maar hoe zouden zij het vinden om zelf deel uit te maken van een sprookje of om een zelfgemaakt sprookje terug te vinden in een sprookjesboek?

Zou je het fijn vinden dat jouw kind, kleinkind, nichtje, neefje of uw pupil in het sprookjesboek voorkomt? Vanaf nu kan dat.

En nee, dit is geen sprookje. Wij (auteur Andre Rutten en Uitgeverij Vertelpunt) maken dit voor u waar. U mag de gebruikte eigennamen laten vervangen door de naam van een kind naar keuze, zodat het zijn eigen naam kan ontdekken in het boek. U mag ons ook een vijftal foto's of tekeningen doorsturen die passen bij een verhaaltje naar uw keuze. Daarbij mag u ons ook een vijftal A4'tjes in Word bezorgen die wij zullen opnemen in uw boek. Schrijf ze zelf vol of laat de kinderen hun fantasie volgen. Hieraan mag u foto's of tekeningen toevoegen.

In uw boek voorzien wij ook enkele blanco bladzijden. Op het eerste blad kan u een foto van uzelf en de kinderen plaatsen en deze voorzien van een opdracht. Later kunnen de kinderen het boek als een familiejuweel doorgeven aan hun kinderen en wie weet aan hoeveel volgende generaties. Misschien overleeft uw boek als een tijds capsule honderden jaren. Niemand kan dit uitsluiten. Uw boek kan dus een echt sprookje worden want deze zijn tijdloos.

Ondernemende leerkrachten kunnen een gepersonaliseerd sprookjesboek uitbrengen met hun klas. Niets belet dat (ouder)verenigingen of bonden van gepensioneerden dit aanbod promoten zodat kinderen hun verhaaltjes of verhaaltjes waarin zij een rol vervullen, in een boek zien verschijnen. Hun fierheid zal afstralen op de initiatiefnemer.

Bovendien zal auteur Andre Rutten (andre.rutten@gmail.com) de ingezonden verhalen verzamelen om er naderhand een omnibus van te maken, tenzij u ons te kennen geeft dat u om privacy redenen dit niet wil.

Ga je in op ons aanbod?

Laat het ons weten via dirk@vertelpunt.be

Voor de zet- en aanpassingskosten betaalt u slechts 50 Euro. U kan zoveel exemplaren bestellen als u wil. Elk boek kost u dan 28 Euro en u kan dan vrij beschikken over uw exemplaren.

Neemt u de uitdaging aan? Vergeet niet: "Wie schrijft, die blijft."

Voorwoord

Als vader van vier kinderen las ik vroeger regelmatig sprookjes voor. Ik stelde vast dat deze vaak gewelddadig en ook niet eigentijds waren. Toen ik grootvader werd maakte ik een sprookjestuin en diepte mijn oude verhaaltjes terug uit de kast en vulde ze aan tot dit resultaat. In de sprookjestuin maakte ik gebruik van beeldjes, meestal gekocht op rommelmarkten. Hierrond maakte ik dan verhaaltjes die ik dan als Opa-Dré kon voorlezen.

De kinderen worden betrokken in de verhaaltjes. U kan de namen perfect aanpassen zodat ze zich persoonlijk aangesproken voelen en u zal dikwijls verrast staan over de antwoorden. Soms staan er weetjes bij die u kan gebruiken naargelang het niveau en de nieuwsgierigheid van de kinderen.

Vele verhaaltjes bevatten ook een levensles. U kan er op inspelen zonder een vermanend vingertje te moeten opsteken.

Rest mij nog een dankwoord te richten aan Georges Bammens, Andres Raemakers, Ben Rutten, Willy Vandael en Pixabay voor de foto's, aan mijn dochter Els die mij bijstond om de genderneutraliteit te bewaken en aan mijn zoon Ben wiens technische kennis mij een heel stuk vooruithielp om dit boek te realiseren. Ook de beeldjes gemaakt door kunstenaars Irene Schreurs zijn een verrijking voor het boek.

Veel leesgenot.

1. Opa-Dré

ONS VERHAAL BEGINT MET EEN OUDE IJZEREN MAN: **Opa-Dré**

Door de ouderdom, en niet alleen omdat hij van ijzer is, is hij stram en stijf geworden. Je kan dan niet meer hardlopen en zwaar werk doen gaat ook al niet meer. Ook voor de zon moeten oudere mensen opletten. Daarom had de oude ijzeren man zich in de

schaduw van een boom een bankje gemaakt en daar zat hij dan, rustig een boek te lezen.

Hij droeg ook een hoedje. Dat was tegen de zon, want als de zon hard schijnt kan je hoofd rood verbranden. Dus is het best dat je een hoedje of pet draagt als het buiten heel warm is. Zelfs als het sneeuwde kwam zijn hoedje goed van pas want zo kreeg hij geen sneeuw in zijn ogen en kon hij verder lezen. Van de koude voelde hij toch niks want hij was van ijzer.

Hij had ook uit gewoonte nog een pijp in zijn mond maar hij rookte niet meer. Vroeger, ja heel vroeger rookte hij. Maar

nu weten wij dat roken heel slecht is. Dat je daar zelfs van dood gaat. Dus het beste voor je is om nooit te roken, dan heb je ook geen probleem om te stoppen met roken.

Maar het is niet zo dat de oude ijzeren man niks deed. Hij las. Hij las ontzettend veel boeken en daarom wist hij ook heel veel. Soms was hij op zijn smartphone bezig maar daar kende hij minder van als de meeste kindjes. Toen hij klein was bestond dat nog niet.

Maar lezen kon hij nog steeds als de beste. Je moet dus zorgen dat je zeer goed kunt lezen, want lezen is dus de poort naar de wijsheid. Vele van deze verhaaltjes komen van de oude ijzeren man. Omdat hij oud was en zoveel las kwamen mensen en dieren veel aan hem vragen. Allemaal noemden zij hem Opa-Dré. Door te luisteren en veel, heel veel vragen te stellen, kun je dus veel leren. Soms denken kinderen te vlug dat zulks niet meer nodig is. Maar dat is niet waar. Dus goed luisteren is nu de boodschap. Je gaat er alleen maar wijzer en slimmer van worden. Dat willen wij toch allemaal, of niet soms?

2. Alvermannekes

Weetje

Alvermannekens zijn verre familie van de kabouters. Zij zien er gewoon een beetje anders uit. Meestal hebben zij grote puntoren maar zijn zij even klein gebleven als de kabouters. Dikwijls hebben zij ook kleine wratjes. Kun jij ze zien? Alvermannekes leven op de heidevlakten en maken dan holen in de grond waarin zij zich kunnen verschuilen. Daarom worden zij soms ook aardmannetjes genoemd. Dikwijls is dat onder een eikenboom want zij houden ook van eikels eten. Zij beschouwen eikels als een snoepje. Als er veel eikels zijn doen zij zoals de eekhoorns. Zij gaan die verstoppen zodat zij ook in de winter eikels kunnen eten. Zij wonen graag samen en maken dan kleine dorpjes. Net als de kabouters zijn Alvermannekes goedaardige wezentjes. Zij helpen ook graag de mensen maar doen dat vooral 's nachts want zij mogen niet gezien worden, want dan zouden zij, net zoals de kabouters, kunnen verstenen.

Zo was er eens een man en een vrouw die samen een winkel hadden. Zij moesten heel hard werken. Als zij dan thuiskwamen moesten de kinderen nog eten krijgen en daarna moest het huis nog gepoetst worden. Op een avond waren beiden echter zo moe dat zij slapen gingen zonder het huis te poetsen. Toen zij wakker werden, was tot hun grote verbazing, het huis netjes gepoetst. Dat konden dus alleen Alvermannetjes geweest zijn, dacht de vrouw toen. Uit dankbaarheid zette zij vanaf toen iedere avond bordjes met meelpap in de

keuken. Bij elk bordje legde ze ook nog een eikel als snoepje want zij wist dat alvermannekes ook graag eikels snoepen en soms ook een dorp maken onder eikenbomen.

Elke morgen waren de bordjes mooi leeggegeten en de eikels waren ook verdwenen. Het huis was telkens kraaknet gepoetst. Zowel de man als de vrouw waren dol gelukkig met deze onverwachte hulp. Maar toen de vrouw op een zekere winter nacht beneden in de keuken lawaai hoorde, kon zij haar nieuwsgierigheid niet bedwingen. Zij kon niet aan de verleiding weerstaan om toch eens een kijkje te gaan nemen. Zij wou die rare wezentjes toch eens van dichtbij bekijken. Stilletjes sloop zij uit bed en keek door het sleutelgat van de keukendeur. En warempel, daar zag zij een stel spitse oren. Die moesten wel van een Alvermanneke zijn. Nieuwsgierig als zij was, wilde zij het volledige Alvermanneke zien. Zij wist wel dat Alvermannekes dat niet wilden, maar als zij zich heel stilhield zouden de Alvermannekes haar toch niet opmerken.

Heel voorzichtig duwde zij de klink omlaag en duwde toen de deur op een kiertje. Zo zou zij de Alvermannekes beter kunnen zien. Maar de deur piepte een beetje en een Alvermanneke had zulks gehoord en keek doodsbenauwd naar de deur. "Weg, weg," riep het Alvermanneke: "Weg, een mens, er staat een mens aan de deur."

Verschrikt stoven alle Alvermannekes weg. Zij zijn nooit nog teruggekomen en vanaf toen moesten de man en de vrouw opnieuw poetsen. De vrouw heeft nu nog altijd spijt van haar nieuwsgierigheid maar het kan niet baten.

De Alvermannekes gaan nu elders poetsen. Nieuwsgierig zijn is dus niet aan te raden. Dat beseft de nieuwsgierige vrouw nu ook wel maar het is te laat. Eenmaal je het vertrouwen van een Alvermanneke verloren hebt komt dat nooit meer terug. Net als bij de mensen dus. Je ziet nu dit alvermanneke verdrietig kijken en dat is niet omdat het winter is, maar omdat hij door mensen gezien was.

En als het terug zomer is gaat ons alvermanneke nu spelen met vlinders en elfjes. Hij laat zich niet meer zien aan de mensen. Dat is spijtig want zo komt het dat vanaf toen niemand nog een alvermanneke gezien heeft. Zou jij een alvermanneke willen betrappen als je wist dat het alvermanneke bij u thuis kwam poetsen?

Gelukkig bestaan er nog sprookjes en zo kun je dan toch nog alvermannekes zien.

